

—ESCRIPURAMAT—
Martí Sales

Va començar pel final del poema d'en Brossa: la capsula de colors. Amb el llapis va dibuixar una línia i tota la vida que la segueix, com qui desplega el què fem, l'on anem i el d'on venim primigeni. I ara busca'l! Tu busca'l, aviam si el trobes. Estalona'l, sí, afanya't, tot just ha tombat la cantonada, corre, vés, segueix-lo, que ha pujat aquesta escala i és dalt del terrat, mira, és aquí, ha de ser per aquí a prop, obre bé els ulls, apama l'espai, escorcolla-ho tot i hi ensopegaràs... Compte, que se't fica sota la parpella! Ronda pel fals sostre de l'imaginari col·lectiu, talla entrades als museus, s'agemoleix rere una tela de Dubuffet, escombria el pati d'en Miró i juga al dòmino amb en Heiner Goebbels. Porta la carmanyola a l'àvia de Val del Omar. És qui canta amb en Lorca, s'atipa amb Lezama Lima i cada matí, a trenc d'alba, fa gimnàstica amb en J. V. Foix. Després es passa la granera pels engrames i, primmirat, n'infla les engrunes durant mil·lennis. L'han llençat al mig de l'oceà Pacífic des d'un portaavions i diuen que les platges continentals ara fan sis quilòmetres més d'ample. Té deu passaports, seixanta-tres nassos, vint-i-sis dones, set-cents-tres fills i dos satèl·lits on, de nits, s'escriu –el seu estudi, a les fosques, és l'ull orb de la muntanya. Pinta dalt d'un arbre, com Tarzán l'escàpol. No el perdís de vista, és a tocar, és aquella ombra, aquell perfil enfilat a la branca –veus el dit que assenyala la lluna, que ressegueix el forjat, que indica a prosceni, que es grata el nas? Veus el dit escrostonat que balla i es furga el cervell? Vist i no vist: fosfens. Frega't els ulls i exigeix els atributs d'Argos. Frega't els ulls i veuràs les capes i capes i els viaranys del color, els gruixos que s'enfonsen, els signes, els diccionaris i les dreceres d'una dimensió a les altres: el text de l'**escripturamat** que s'escampa com la tinta sobre un pupitre inclinat, com les llavors d'una flor seca i esbatanada endutes pel vent. S'escampa com la boira, els núvols i els raigs de sol: migra. I gira que gira, com un gos que es mossega la pròpia cua, com el món que es mossega el propi món. Es desplaça, no fa arrels, es connecta, envaeix, es desborda, no para de moure's. L'espai i el temps són nines russes llençades cap a l'univers incolor per tacar-lo; la seva Barcelona setantera conté un Mèxic ultra-pigmentat i boterut, que conté la NYC explosiva de Grand Street, que conté les taques i els enllumenats retorçats d'Índia, que contenen l'obra pública de la Barcelona del tombant de segle, i narinant. La involucració és total. Al seu lavabo hi nia l'au-sol d'en Joan Ponç i a la cuina hi penja un plat de pernil d'en Pruna que es va omplint a mesura que llesques la pota. No hi ha dubte que Gaudí es va inspirar en el traç de l'**escripturamat** per dissenyar els balcons de la Pedrera, així com és del tot evident que Petrarca copiava Josep Pedrals. La Sagrada Família remet immediatament a la gran Torre Agbar de Garotes de l'Amat: passat, present i futur, tot és u –ser i no ser, que resumia Cirlot–, així que val més anar-hi de cara i ficar-s'hi fins al coll. Cartells-càntir, vídeos-banya, teatre-poemes? La mà és el cervell. L'artilugi serà el que faci falta mentre el discurs sigui pintat –els projectes els pensa pintant, és un coco amb potes, té un cervell unglat i disloca el tot de les parts: és un cos sense atributs. Fa pintura que es mou perquè li interessa el que és viu i fuig: els fotogrames, les lletres, els ballarins, els actors... Un treball multidisciplinari de pous –investigador amb bata, sonda i fonendo, es transforma, multiplica i dissol en altres líquids per fer-ne magma. Si Rothko feia palanca per eixamplar l'horitzó,

l'**escripturamat** incorpora les traces pròpies i alienes per allunyar el seu discurs d'un format estanc, per fer-lo essencialment permeable i que generi un vocabulari exhaustiu, que muti com una llengua –una llengua amb els seus préstecs i barbarismes, amb els seus neologismes, acadèmia i Alcover-Moll, amb un estàndard propi i dialectes, amb monosíl·labs, palíndroms, insults, embarbussaments, eufemismes, frases fetes i hàpaxs.

* * *

Aquestes imatges pertanyen al seu dietari del dos mil deu i van intercalades entre pàgines i pàgines gargotejades fins a la inintel·ligibilitat: els traços sobreposats destrueixen qualsevol descripció de la vivència i eviten transcriure el present; en formen un altre a base de sobreposar pigments i de distorsionar la cal·ligrafia, pellerina del jo. En els solars sense lletra s'aixequen cases segellades i pianos paral·lels, estreptococs i bandes adhesives–portes, missatges i testimonis d'un desbordament mental. Són dietaris improvisats, à la Zush, com els còctels que li agradaven a en James Bond: sacsejats, no remenats –és a dir: embogits, no delirats. Una xarxa amb hams llençada al món –la identitat és una xarxa que et pesca, deia Paul Celan–, la línia entortolligada de l'**escripturamat**, aquesta gramàtica mutant construïda sobre un mateix traç que fuig i acompanya, que es busca i s'estira, que se'n va com qui torna, que demostra que tot un univers pot cabre dins d'una capsa de colors: només cal estirar la línia.

Martí Sales, BCN, barri xino, gener de 2012